

ZALECENIE RADY

z dnia 10 lipca 2012 r.

w sprawie wdrażania ogólnych wytycznych dotyczących polityk gospodarczych państw członkowskich, których walutą jest euro

(2012/C 219/28)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 136 w związku z art. 121 ust. 2,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej,

po konsultacji z Komitetem Ekonomiczno-Finansowym,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Od początku powstania Eurogrupa odgrywa zasadniczą rolę w zarządzaniu gospodarczym strefą euro, w tym zakresie spoczywa na niej również szczególna odpowiedzialność. Kryzys gospodarczy w sposób wyraźny ujawnił istnienie ścisłych powiązań w strefie euro, wypuklając potrzebę spójnego wspólnego kursu polityki odpowiadającego silnym współzależnościom między państwami, których walutą jest euro, oraz skutecznych rozwiązań pozwalających koordynować politykę, by szybko reagować na zmiany w otoczeniu gospodarczym.
- (2) Rada wydała zalecenia skierowane do poszczególnych państw członkowskich, których walutą jest euro (zwanym dalej „państwami członkowskimi należącymi do strefy euro”). Zalecenia te skupiają się na wyzwaniach gospodarczych na poziomie krajowym, stanowiąc jednocześnie element centralny służący określeniu poziomu stabilności i wzrostu w całej strefie euro. Państwa członkowskie należące do strefy euro zobowiązały się również – w ramach paktu euro plus – do wprowadzenia pakietu dalekosiężnych dodatkowych reform mających na celu wsparcie konkurencyjności i zatrudnienia, przyczynienie się do stabilności finansów publicznych oraz wzmocnienie stabilności finansowej. W dniu 2 marca 2012 r. państwa członkowskie należące do strefy euro oraz osiem innych państw członkowskich (zwanym dalej „państwami członkowskimi niebędącymi członkami strefy euro”) podpisały Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej, w którym zgodziły się zapewnić, by wszystkie ważne reformy polityki gospodarczej, które planują podjąć, były omawiane *ex ante* oraz, w stosownych wypadkach, skoordynowane z innymi państwami. Koordynacja *ex ante* w kontekście

strefy euro, zarówno poprzez przedstawianie projektów budżetowych, jak i omawianie planów dotyczących ważnych reform polityki gospodarczej, przyczyni się do uwzględnienia efektów zewnętrznych, jakie działania krajowe mają dla strefy euro jako całości.

- (3) Istnienie dobrze skonstruowanych ram budżetowych wzmacniających krajowe systemy zarządzania fiskalnego stanowi kluczowy element w należyłym zarządzaniu finansami publicznymi, jak również przyczynia się do stabilności finansów publicznych w całej strefie euro. Szeffowie państw lub rządów strefy euro zobowiązali się w lipcu oraz październiku 2011 r. do wprowadzenia krajowych ram budżetowych, o których mowa w dyrektywie Rady 2011/85/UE z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie wymogów dla ram budżetowych państw członkowskich⁽¹⁾, już do końca 2012 r., tj. z wyprzedzeniem w stosunku do przewidzianego w dyrektywie harmonogramu, oraz do wyjścia poza wymogi w niej zawarte. Ponadto w dniu 2 marca 2012 r. państwa członkowskie należące do strefy euro wraz z ośmioma państwami członkowskimi niebędącymi członkami strefy euro podjęły zobowiązanie – poprzez podpisanie Traktatu o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej – do dalszego wzmacniania swoich krajowych systemów zarządzania fiskalnego, w szczególności poprzez wprowadzenie wiążących zasad, które pozwoliłyby rządowi zrealizować średniookresowy cel budżetowy w odniesieniu do sytuacji budżetowej.
- (4) Kontynuowanie konsolidacji fiskalnej stanowi element centralny w strategii przezwyciężenia kryzysu w strefie euro. Ramy polityki fiskalnej UE dopuszczają zróżnicowane tempo konsolidacji w poszczególnych państwach członkowskich, zgodnie z ich własną przestrzenią fiskalną i warunkami makroekonomicznymi. Pakt stabilności i wzrostu oraz Traktat o stabilności, koordynacji i zarządzaniu w unii gospodarczej i walutowej skupiają się na równowadze strukturalnej i w związku z tym dopuszczają uwzględnienie skutków działań cyklicznych i środków jednorazowych w odniesieniu do zrównoważonego salda nominalnego. Ocena skuteczności działań w odpowiedzi na zalecenia Rady w sprawie korekty nadmiernego deficytu jest prowadzona w kategoriach strukturalnych. Właściwa struktura konsolidacji ma decydujące znaczenie dla pogłębienia zaufania do stałego charakteru konsolidacji w strefie euro oraz dla ograniczenia jej negatywnych krótkookresowych skutków na wzrost gospodarczy. Wydatki sprzyjające wzrostowi, w szczególności wydatki inwestycyjne, należy traktować jako priorytetowe; w kilku państwach członkowskich należących do strefy euro można byłoby wskazać produktywnie projekty inwestycyjne, w których korzyści,

(1) Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 41.

zarówno prywatne, jak i społeczne, przewyższyłyby aktualne niskie stopy procentowe. Pilnie potrzebne są – warunkujące długookresową stabilność finansów publicznych – zmiany w odniesieniu do długookresowych uprawnień, zwłaszcza w zakresie zdrowia i emerytur. Właściwa polityka podatkowa, tj. przeniesienie obciążeń podatkowych z obszaru pracy, rozszerzenie podstawy opodatkowania i podjęcie bardziej skutecznych działań w celu zwalczania uchylania się od opodatkowania, mogłyby przyczynić się do konsolidacji, jednocześnie zwiększając konkurencyjność i stwarzając lepsze warunki dla wzrostu gospodarczego.

- (5) Stabilność i dobre funkcjonowanie systemu finansowego stanowią warunki konieczne, aby zapobiec spełnieniu się scenariusza „straconej dekady”, tj. spowolnionego wzrostu gospodarczego w strefie euro, oraz aby zwiększyć zaufanie inwestorów. W związku z tym, iż konieczne jest dalsze delewarowanie bilansów banków, ważne jest, aby zapewnić przeprowadzenie tego procesu w sposób uporządkowany oraz przy utrzymaniu odpowiedniego przepływu kredytowego do gospodarki realnej. Aby przeciwdziałać kształtującej się tendencji rozpraszania środków finansowych, konieczny jest dalszy postęp w zakresie integrowania struktur nadzoru i praktyk nadzorczych, jak również transgranicznego zarządzania kryzysowego.
- (6) Systematyczne eliminowanie zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro ma ogromne znaczenie dla trwałego wzrostu gospodarczego i stabilności w tej strefie. Proces zmniejszania zakłóceń równowagi rozpoczął się, wymaga jednak systematycznych i zdecydowanych działań. Konieczność pilnych działań w celu skorygowania zakłóceń równowagi jest większa w krajach deficytowych, w przypadku których podjęcie reform jest konieczne dla poprawy konkurencyjności i ułatwienia realokacji zasobów w kierunku sektorów dóbr wymiennych. Jednocześnie państwa posiadające nadwyżkę mogą przyczynić się do odzyskania równowagi poprzez usunięcie niepotrzebnych, regulacyjnych i innych, ograniczeń w odniesieniu do popytu wewnętrznego, działalności w zakresie dóbr niewymiennych i możliwości inwestycyjnych.
- (7) Uznanie zależności pomiędzy gospodarkami państw członkowskich należących do strefy euro i korzyści, jakie może oferować jej członkom oraz całej Unii stabilna unia walutowa, stanowi warunek niezbędny dla dalszego rozwoju unii gospodarczej. W przyszłości państwa członkowskie należące do strefy euro będą musiały pogłębić swoją integrację, tak by osiągnąć pełną unię gospodarczą i walutową.
- (8) Parlament Europejski został należycie włączony w europejski semestr, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1466/97⁽¹⁾, i w dniu 15 lutego 2012 r. przyjął rezolucję w sprawie zatrudnienia i aspektów społecznych w rocznej analizie wzrostu gospodarczego na 2012 r. oraz rezolucję w sprawie wkładu do rocznej analizy wzrostu gospodarczego na 2012 r.,

NINIEJSZYM ZALECA państwom członkowskim należącym do strefy euro podjęcie indywidualnie i wspólnie, nie naruszając kompetencji Rady w odniesieniu do koordynacji polityki gospodarczej państw członkowskich, ale w szczególności w kontekście koordynacji polityki gospodarczej w ramach Eurogrupy, następujących działań w latach 2012–2013:

1. Wzmocnienie metod działania Eurogrupy, tak by umożliwić jej przejście odpowiedzialności w odniesieniu do kształtowania wspólnego kursu polityki w strefie euro, reagując skutecznie na zmiany w otoczeniu gospodarczym, oraz koordynowanie polityki gospodarczej w ramach wzmocnionego nadzoru w odniesieniu do państw członkowskich należących do strefy euro.
2. Zintensyfikowanie współpracy politycznej w ramach Eurogrupy poprzez wymianę informacji oraz omawianie planów budżetowych i planów dotyczących ważnych reform mogących mieć efekty zewnętrzne dla strefy euro. Zapewnienie, aby podejmowane były reformy niezbędne z punktu widzenia stabilności i solidności strefy euro, w tym wdrożenie zaleceń, które Rada skierowała do poszczególnych państw członkowskich należących do strefy euro, dotyczących nie tylko wyzwań na poziomie krajowym, ale wpływających na całą strefę euro.
3. Wzmocnienie dyscypliny budżetowej oraz instytucji fiskalnych, zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym, celem zwiększenia zaufania rynku do średnio- i długookresowej stabilności finansów publicznych w strefie euro. Na podstawie porozumienia szefów państw lub rządów strefy euro z lipca i października 2011 r. oraz z dnia 2 marca 2012 r., przyspieszona transpozycja dyrektywy 2011/85/UE do końca 2012 r. i dalsze wzmocnienie systemów zarządzania fiskalnego, w szczególności poprzez wprowadzenie w ustawach krajowych wszystkich państw członkowskich należących do strefy euro zasad zrównoważonego budżetu w kategoriach strukturalnych oraz automatycznych mechanizmów naprawczych.
4. W oparciu o konkluzje Rady Europejskiej z dnia 1–2 marca 2012 r. – zapewnienie spójnego wspólnego kursu polityki fiskalnej w ramach strefy euro poprzez kontynuowanie konsolidacji fiskalnej, o której mowa w zaleceniach i decyzjach Rady, zgodnych z zasadami paktu stabilności i wzrostu, które biorą pod uwagę sytuację makroekonomiczną poszczególnych państw. Państwa członkowskie dotknięte znaczącymi kosztami ryzyka o charakterze potencjalnie wzrostowym powinny ograniczyć możliwość odstępiania od realizacji celów w zakresie salda nominalnego, nawet w przypadku gorszych niż oczekiwano warunków makroekonomicznych; inne państwa członkowskie powinny zezwolić automatycznym stabilizatorom na uruchomienie ścieżki dostosowania rozpatrywanej pod kątem kategorii strukturalnych i pozostawać w gotowości – w przypadku dalszego pogarszania się warunków makroekonomicznych – do dokonania zmiany tempa konsolidacji. Struktura wydatków i dochodów rządowych powinna odzwierciedlać wpływ wydatków i źródeł dochodów na wzrost. W szczególności, wszystkie dostępne rezerwy budżetowe powinny zostać wykorzystane w celu stymulacji inwestycji publicznych w strefie euro, w tym poprzez uwzględnienie transgranicznych różnic w odniesieniu do kosztów finansowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.

5. Podejmowanie czynności mających na celu poprawę funkcjonowania i stabilności systemu finansowego w strefie euro. Przyspieszenie działań prowadzących do bardziej zintegrowanej struktury finansowej opartej na nadzorze bankowym oraz transgranicznych działaniach na rzecz rozwiązywania sytuacji kryzysowych.
6. Wdrożenie reform strukturalnych, które propagują również elastyczne korekty płac, i które – wraz ze zróżnicowanym kursem polityki fiskalnej – wspierałyby systematyczne eliminowanie zakłóceń równowagi makroekonomicznej w strefie euro, a co za tym idzie wzrost gospodarczy i zatrudnienie. Oznaczałoby to m.in. działania na poziomie krajowym

odzwierciedlające sytuację poszczególnych państw oraz uwzględniające zalecenia Rady sformułowane dla poszczególnych państw członkowskich należących do strefy euro.

Sporządzono w Brukseli dnia 10 lipca 2012 r.

W imieniu Rady
V. SHARLY
Przewodniczący